

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/1/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115217454
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8115217454.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Karola Krochtu a JUDr. Romana Lajoša v spore žalobkyne A. B. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. E. XX, proti žalovanej Daniele Hricišákovej, so sídlom Jána Kostru 2209/22A, Ľubotice, IČO: 31 279 171, právne zastúpenej JUDr. Dušanom Remetom, advokátom, so sídlom Masarykova 2, 080 01 Prešov, o náhradu škody, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 17C/289/2015 – 220 zo dňa 22.09.2023, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v plnom rozsahu v konaní o vzájomnej žalobe, i v konaní o nároku na náhradu trov konania o zaplatenie náhrady škody, pričom o výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením súdom prvej inštancie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že :

„I. Žalobkyňa je p o v i n n á zaplatiť žalovanej sumu 780 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalovaná má n á r o k na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 100 % v konaní o zaplatenie náhrady škody, pričom o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalovaná má n á r o k na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 100 % v konaní o vzájomnej žalobe, pričom o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie podľa ust. § 48 ods. 1, 2, § 457, § 458 ods. 1, § 637 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, a výrok o trovách konania podľa ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“).

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že na základe vykonaného dokazovania mal za to, že vzájomná žaloba žalovanej je dôvodná. V konaní bolo preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovanou došlo k uzatvoreniu zmluvy o dielo ústnou formou. Následne pre nesprávne pokyny zo strany žalobkyne, resp. jej splnomocneného zástupcu (otca žalobkyne), žalovaný odstúpil od zmluvy o dielo. Nesprávne pokyny spočívali v tom, že žalobkyňa požadovala, aby žalovaný opäť vybral už osadené skruže von z výkopu, ktorý bol hlboký cca 14 m. Išlo o nevhodný (životu nebezpečný) pokyn žalobkyne. Ako vyplýva zo znaleckého posudku znalca A. F. G., nedošlo pri realizácii diela k porušeniu žiadnej technickej normy.

Teda ani zásadne vady diela neboli zistené. Zo znaleckého posudku vyplýva taktiež, aké práce boli vykonané a to strojné hĺbenie studne do hĺbky 7 m o objeme cca 31 m³, ručné prehĺbenie - spúšťanie skruží studne s vyťahnutím výkopku do hĺbky od 7 m do 13,5 m o objeme cca 8,3 m³, osadenie - zriadenie plášťa studne z betónových skruží priemeru DN 1000 mm do hĺbky 13,5 m, dodávka osadených skruží DN 1000 mm výšky 100 cm v počte 8 ks a výšky 50 cm v počte 11 ks, dodávka neosadených skruží. Obvyklá hodnota vykonaných prác v zmysle znaleckého posudku predstavovala sumu vo výške 1.748,- eur s DPH. Žalovaná vyfakturovala žalobkyni cenu vykonanej práce na výkope - prehĺbení studne po strojovom výkope v C. D. E. v celkovej výške 1.080,- eur.

4. Odstúpením žalovanej od zmluvy o dielo v zmysle § 637 ods. 2 Občianskeho zákonníka pre nevhodné pokyny zo strany žalobkyne došlo k jej zrušeniu a preto každý z účastníkov je povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. Vzhľadom k tomu, že žalovaná vykonala pre žalobkyňu práce na výkope studne a za túto prácu nedostala uhradenú dohodnutú odmenu, súd prvej inštancie uložil žalobkyni zaplatiť žalovanej sumu 780,- eur ako rozdiel medzi fakturovanou sumou 1.080,- eur a zaplatenou zálohou 300,- eur. Súd prvej inštancie poukázal na to, že vyfakturovaná suma je dokonca nižšia ako všeobecná cena stanovená znaleckým posudkom A. G.. Z vyššie uvedených dôvodov súd prvej inštancie vzájomnej žalobe žalovanej vyhovel v celom rozsahu.

5. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie tak, že úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov voči žalobkyni v rozsahu 100% v konaní o náhradu škody, a taktiež v konaní o vzájomnej žalobe.

6. Proti tomuto rozsudku včas podala odvolanie žalobkyňa, proti všetkým výrokom v súlade s ust. § 355 a nasledujúcich CSP, z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. Poukázala na znenie ust. § 637 ods. 2 Občianskeho zákonníka s tým, že na to, aby zhotoviteľ mohol odstúpiť od zmluvy, musia byť splnené kumulatívne 3 podmienky: 1/ objednávateľ žiada, aby dielo bolo vykonané podľa pokynov, ktoré sú nevhodné; 2/ zhotoviteľ upozornil objednávateľa na nevhodnosť pokynov; 3/ objednávateľ trvá na zhotovení diela. Z dokazovania je nepochybné, že žalovaná prostredníctvom svojho zodpovedného zástupcu skruže po prvýkrát vyťahla, pričom nebolo preukázané, že by žalovaná upozornila žalobkyňu na nevhodnosť takéhoto postupu. Ak by takýto postup bol nevhodným, potom nebol dôvod, aby ho žalovaná realizovala, a už vtedy mohla odmietnuť tento pokyn žalobkyne. Samotná žalovaná v podanom odvolaní uviedla, že nebezpečným a teda nevhodným pokynom nebola prvá požiadavka na vyberanie skruží, až opätovnú požiadavku samotná žalovaná považovala za nebezpečnú a zodpovedajúcu nevhodnému pokynu. Toto tvrdenie zodpovedá aj vykonanému dokazovaniu. Svedok B. A., síce navrhol žalovanej skruže vyťahnúť, avšak pán H. sám potvrdil, že s tým súhlasil. Podľa vyjadrenia svedka samotný pán H. spochybnil kopačov, ktorí kopali studňu, čo vykopali úzky priestor. Ako uviedol svedok B. A. : „Nikto mu neprikazoval, že má podľa môjho názoru robiť.“ Pre žalobkyňu bol dôležitý výsledok, nie samotný technologický postup. Za dôležité je však potrebné považovať fakt, že následne keď opätovne bola studňa urobená šikmo, a keď žalobkyňa, respektíve jej otec požadoval náhradu, žalovaný bez slova do práce nenastúpil. Potvrdil to samotný pán H., ktorý na otázku, ako reagoval na požiadavku žalobkyne, aby vybral pri 14 metrov skruže uviedol, že to odmietol. Už vlastne ani nevysvetlil dôvod, lebo bol rozčúlený. Zároveň po tom, čo odišiel domov našiel od p. A. a p. A. list, aký bol neodborník, čo bola posledná kvapka, a povedal si, že tým pádom končí. Zbalil veci a odišiel z tej stavby robiť niečo iné. Oni žiadali, aby sa vrátil, že sa budú rozprávať. Povedal, že niet sa o čom rozprávať. Vzhľadom na takto vykonané dokazovanie je zrejmé, že žalovaná neupozornila žalobkyňu na nevhodnosť pokynov, a nie je tiež preukázané, že by žalobkyňa napriek tomuto upozorneniu trvala na vykonaní diela, a teda neboli splnené zákonné podmienky pre odstúpenie od zmluvy, ak aj došlo k odstúpeniu od zmluvy, odstúpenie nie je možné posudzovať ako platný úkon, pretože je v rozpore s ust. § 637 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Následne žalovaná citovala ust. § 39 Občianskeho zákonníka s tým, že keďže odstúpenie od zmluvy nie je platným právnym úkonom, potom zmluva o dielo trvá. Z tejto zmluvy bola žalovaná povinná odovzdať dielo, avšak aj zo znaleckého posudku je zrejmé, že studňa nie je dokončená. Žalovaná tak nesplnila svoj záväzok a teda jej nemohol vzniknúť ani nárok na zaplatenie fakturovanej sumy.

7. Odvolanie podala žalobkyňa aj čo do výroku o trovách konania. Uviedla, že súd priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania, a to tak v konaní o náhradu škody, ako aj v konaní o vzájomnej žalobe. Pokiaľ ide o výrok, ktorým bola priznaná náhrada trov konania v konaní o náhradu škody, tu poukázala žalobkyňa na Nález ÚS SR, sp.zn. I.ÚS 153/2018, z ktorého citovala. Zároveň konštatovala, že v zmysle

dnes už ustálenej judikatúry, napríklad uznesenia NS SR sp.zn. 2MCdo/17/2009, 5Cdo/67/2010, či 3MCdo/46/2012, ust. § 257 nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. V zmysle uvedeného nálezu bol súd prvej inštancie povinný skúmať, či v danej veci neexistujú také okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré by mal pri rozhodovaní o náhrade trov konania prihliadnuť. Z napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie však nie je zrejmé, či skúmal existenciu, respektíve neexistenciu takýchto okolností. Súd prvej inštancie mal prihliadnuť na osobitosť skutkových okolností v danej veci, keď žalobkyňa si v dobrej viere v schopnosti a skúsenosti žalovanej objednala vykonanie diela, ktoré však do dnešného dňa nie je dokončené, hoci naň vynaložila isté finančné prostriedky, no užívať ho nemôže. Nepochybne bola chyba aj na strane žalovanej, keď žalovaná nedostatočne odkomunikovala nesprávnosť pokynov, namiesto komunikácie bez akéhokoľvek vysvetlenia zo stavby odišla. Zároveň pokiaľ sa však súd prvej inštancie takouto možnosťou moderácie nezaoberal a ani neodôvodnil, prečo prípadne by moderácia trov konania neprichádzala do úvahy, zaťažil svoje rozhodnutie nepreskúmateľnosťou. V tejto súvislosti poukázala žalobkyňa na ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP). Preto žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd v súlade s ust. § 388 CSP, zmenil rozsudok tak, že vzájomnú žalobu zamietne, a zároveň žiadnej zo strán neprizná nárok na náhradu trov konania.

8. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadrila žalovaná, keď uviedla, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

Podľa názoru žalovanej otázka dôvodnosti a platnosti odstúpenia od zmluvy o dielo zo strany žalovanej nebola spornou okolnosťou v doterajšom konaní. Žalovaná poukázala vo svojom odvolaní na uznesenie odvolacieho súdu zo dňa 07.05.2020 s tým, že súd prvej inštancie sa nezaoberal odstúpením od zmluvy zo strany žalovaného a jeho následkami napriek tomu, že uvedená skutočnosť vyplýva z výsledkov vykonaného dokazovania, a odstúpenie od zmluvy ako to popisuje odvolací súd vyššie, potvrdili v konaní obe strany sporu. K argumentácii žalobkyne žalovaná uviedla, že ona nijako nepochybila a pri nevhodnom pokyne, ktorým bola požiadavka žalobkyne na opätovné vyberanie skruží, žalovaná odstúpila od zmluvy. Nebezpečným, a teda nevhodným pokynom nebola prvá požiadavka na vyberanie skruží. Táto požiadavka bola možno neštandardná, avšak žalovaná jej vyhovel a tvrdila, že studňu riadne dokončí. Až pri opätovnej požiadavke na vyberanie skruží bola žalovaná nútená odstúpiť od zmluvy. Je celkom evidentné, že situáciu v ktorej sa v súčasnosti žalobkyňa nachádza si žalobkyňa v plnej miere spôsobila sama, a bez akéhokoľvek spoluzavinenia žalovanej. Naopak žalovaná sa veľmi snažila dielo dokončiť, no pre správanie sa žalobkyne a jej nevhodný a neústupčivý pokyn na opakované vyberanie skruží to už žiaľ nebolo možné. Žalovaná v tejto spojitosti uviedla, že ide o jedinú studňu, ktorú za svoje dlhoročné pôsobenie nedokončila. Namiesto toho, aby sa žalobkyňa nepletla do odborného postupu žalovanej a nechala žalovanú riadne dokončiť dielo, žalobkyňa trvala na nevhodnom pokyne na opakovanom vyberaní skruží, a následne ústne a písomne znevažovala odbornosť žalovanej a postup jej práce, podala na žalovanú žalobu a ústne aj písomne po celý čas súdneho konania trvala na tom, že žalovaná nepostupovala odborne. V odvolaní prezentované tvrdenia žalobkyne považuje žalovaná za nové skutočnosti, ktoré ale žalobkyňa s poukazom na zásadu sudcovskej a zákonnej koncentrácie konania neuplatnila včas. Žalobkyňa nekonala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania, pretože ich mohla predložiť už skôr a zároveň ich neuplatnila ani do uznesenia o skončení dokazovania. Žalobkyňa ich uviedla až po uplynutí sudcovskej a zákonnej koncentrácie konania podľa § 153 a § 154 CSP. Preto podľa názoru žalovanej sa na uvedené tvrdenia žalovanej nemožno v odvolacom konaní prihliadať. Žalovaná zároveň poukázala na skutočnosť, že žalobkyňa sa nezúčastnila ani pojednávania konaného dňa 22.09.2023 a nevyjadrila sa ani k uzneseniu Krajského súdu v Prešove, ako odvolacieho súdu zo dňa 07.05.2020, čiže nevyužila všetky svoje dostupné možnosti na prezentovanie prostriedkov jej procesného útoku, čo nemôže byť na škodu žalovanej.

9. Pokiaľ ide o odvolanie žalobkyne voči výroku o trovách konania, žalovaná poukázala na odbornú literatúru. Konštatovala, že žalobkyňa správne poukázala na judikatúru ÚS SR (I.ÚS 153/2018), ale podľa žalovanej zámerne vytrhla z kontextu len časť pre ňu vhodnú. Preto žalovaná uviedla aj podstatnú zvyšnú časť rozhodnutia s tým, že ust. § 257 preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek, bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Strane, ktorá mala vo veci úspech nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru, hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov. Žalovaná je tak výlučne kvôli postoju žalobkyne už od roku 2015 v súdnom konaní, musela zaplatiť odmenu za právne zastupovanie,

súdny poplatok za vzájomnú žalobu, preddavok na znalecké dokazovanie, a tiež súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie. To, že dielo nie je dokončené je logicky dôsledok toho, že žalovaná pred dokončením diela od zmluvy odstúpila. V danej veci by nepriznaním náhrady trov konania vznikol rozpor s dobrými mravmi na strane žalovanej, ktorá si splnila všetky svoje povinnosti, nijako nepochybila. V žiadnom prípade nemôže žalobkyňa nedokončením diela opodstatňovať nepriznanie práva na náhradu trov konania žalovanej. Iné vážne okolnosti neuvádza. Preto žalovaná navrhla, aby odvolací súd potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok.

10. K vyjadreniu žalovanej k odvolaniu zaslala repliku žalobkyňa. Uviedla, že žalovaná v podanom vyjadrení tvrdí, že kľúčový konflikt medzi objednávateľkou a zhotoviteľom nastal pri požiadavke žalobkyne na opakované (v poradí druhé) vyberanie skruží zo zeme a ich opätovné nasadenie. Takýto pokyn podľa vyjadrenia žalovanej, žalovaná ihneď na mieste samom označila za nevhodný a krajne nebezpečný pre ohrozenie života a zdravia. Ibaže pravdivosť tohto tvrdenia nie je potvrdená vykonaným dokazovaním, ako žalobkyňa namietala v podanom odvolaní. Pán H. vo svojej výpovedi jednoznačne uviedol, že odmietol opätovnú požiadavku na vybratie skruží, pričom už ani nevysvetlil dôvod a odišiel. Nebolo teda preukázané, že by zhotoviteľ upozornil objednávateľa na nevhodnosť pokynov. Naopak podľa pána H. ani nevysvetlil dôvod prečo odmietol opätovnú požiadavku. Žalovaná pritom aj v podanom vyjadrení potvrdila, že nebezpečným, respektíve nevhodným pokynom nebola prvá požiadavka na vybratie skruží. Nie je preto nelogické, že žalobkyňa tento pokyn zopakovala, keďže ten prvý bol na strane zhotoviteľa akceptovaný. Bolo teda povinnosťou zhotoviteľa upozorniť ju na to, že tento druhý pokyn už vhodným nie je. Samotný svedok H. však potvrdil, že pokyn odmietol vykonať bez vysvetlenia, teda bez upozornenia na jeho nevhodnosť. Znova zopakovala znenie ust. § 637 ods. 2 Občianskeho zákonníka s tým, že nie je možné sa stotožniť s tvrdeniami žalovanej, že žalobkyňa si situáciu spôsobila sama, bez akéhokoľvek spoluzavinenia žalovanej. Pokiaľ žalobkyňa žiadala opakovane vybrať skruže, logicky tento svoj pokyn považovala za vhodný, keďže už prv ako ho žalovaná akceptovala, ako správny a aj ho vykonala. Bolo povinnosťou žalovanej upozorniť, že opakovane už ide o pokyn nevhodný, k čomu však zjavne nedošlo, ako uviedol pán H.. Žalovaná zároveň namietala, že v odvolaní prezentované tvrdenia žalobkyne sú tzv. novoty, a preto na ne nemožno prihliadnuť. S uvedeným názorom sa žalobkyňa nestotožnila. Poukázala na znenie ust. § 366 CSP s tým, že v danom prípade nejde o novoty v odvolacom konaní, ale o relevantnú právnu argumentáciu nesprávneho právneho posúdenia veci. Pokiaľ ide o výrok o trovách konania, trvala na tom, že rozhodnutie je v tejto časti nepreskúmateľné, keďže nie je z neho zrejmé, či súd posúdil možnosť aplikácie § 257 CSP. Vzhľadom na uvedené preto trvala na podanom odvolaní.

11. K uvedenej replike žalobkyne zaslala odvoláciu dupliku žalovaná. Uviedla, že obrana žalobkyne nie je dôvodná. Tiež poukázala na znenie ust. § 637 Občianskeho zákonníka, i na relevantnú časť odôvodnenia zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu zo dňa 07.05.2020, ako aj samotného odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 22.09.2023, body 22. až 24. Zopakovala, že keďže žalobkyňa trvala na opätovnom vyberaní skruží a žalovaná to odmietla ako nevhodný a nebezpečný pokyn objednávateľa, bola žalovaná nútená odstúpiť od zmluvy o dielo s následnou požiadavkou zaplataenia ceny za doposiaľ vykonané práce. Žalovaná prostredníctvom zodpovedného zástupcu pána H., priamo na mieste vykonávala vykonanie diela. Opakovane ústne aj písomne informovala žalobkyňu o nevhodnosti a neodbornosti je pokynu, a požiadavky na vyberanie skruží z výkopu. Žalobkyňa trvala na tomto nevhodnom pokyne, dokonca písomne ako to vyplýva z jej listov z júna 2014, adresovaných žalovanej, a žiadala dokončenie diela. Žalovaná opakovane žalobkyňu uviedla, že práce nedokončí, lebo odstúpila od zmluvy. Tým boli naplnené zákonom stanovené podmienky na platné a dôvodné odstúpenie od ústne uzavretej zmluvy o dielo zo strany žalovanej. Žalobkyňa v prebiehajúcom súdnom konaní nerozporovala, ale naopak dokonca sama potvrdila, že došlo k odstúpeniu od zmluvy zo strany žalovanej. Týmto sa pre rozhodnutie súdu podstatná okolnosť – odstúpenie od zmluvy, a z toho vyplývajúci nárok žalovanej na uhradenie nákladov vykonanej časti diela – stala nespornou a preukázanou. Žalobkyňa potvrdila nielen odstúpenie od zmluvy ako právny úkon žalovanej, ale aj jeho platnosť a dôvodnosť, keďže otázku platnosti tohto právneho úkonu doposiaľ v súdnom konaní nenamietala. V sporovom konaní nie je všeobecný súd povinný, ale ani oprávnený posudzovať nesporné skutočnosti. Rovnako nebude prihliadať na dodatočné zmeny o skutočnostiach, na ktorých sa strany zhodli. Z toho dôvodu sa teda naozaj na strane žalobkyne nejedná o novoty v odvolacom konaní. Žalobkyňa ich uviedla až po uplynutí sudcovskej a zákonnej koncentrácie konania, podľa § 153 a § 154 CSP. Preto podľa názoru žalovanej na uvedené nové tvrdenia žalobkyne ani nemožno v odvolacom konaní prihliadať.

12. Žalobkyňa, ktorá mohla očakávať výsledok rozhodnutia súdu vo vzájomnej žalobe, nevyužila do skončenia dokazovania možnosť žiadať aplikáciu ust. § 257 CSP, a tvrdiť a preukazovať s tým spojené okolnosti, teda existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa. Neurobila tak ani v podanom odvolaní a v odvolacej replike. Súd skúma možnosť použitia ust. § 257 CSP len vtedy, ak zistí dôvody hodné osobitného zreteľa, čo sa v tomto prípade nestalo. Preto sa týmto ustanovením nemohol zaoberať. V danej veci by nepriznanie náhrady trov konania vznikol rozpor s dobrými mravmi na strane žalovanej, ktorá si splnila všetky svoje povinnosti. Nijako nepochybila všetko spravila správne, a na svoju procesnú obranu vynaložila trovy konania. Predmetom sporu už bola vzájomná žaloba na doplatenie vyfakturovanej ceny reálne zhotovenej časti diela, čomu súd vyhovel v plnom rozsahu. Preto žalovaná navrhla, aby odvolací súd potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok.

13. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie, spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 CSP a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 05.06.2024 a zistil, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

14. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

15. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

16. K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Odvolacia námietka týkajúca sa nesprávneho právného posúdenia veci podľa názoru odvolacieho súdu nebola naplnená.

17. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

18. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 25.6.2015 domáhala voči žalovanej náhrady škody vo výške 732 eur s prísl., ako aj náhrady trov konania.

V žalobe tvrdila, že dňa 15.05.2014 uzatvorila prostredníctvom zodpovedného zástupcu A. I. H. so žalovanou dohodu, podľa ktorej žalovaná mala uskutočniť výkop studne. Pri ústnej dohode bola stanovená cena za práce v sume 110,- eur za bežný meter, pričom sa predpokladalo, že je potrebné kopať do hĺbky 10 až 18 metrov. Studňa mala byť vykopaná mechanicky s postupným ukladaním betónových skruží. Mechanický výkop sa mal uskutočniť do hĺbky 7 a pol metra, zbytok studne predpokladali, že bude možné dokopať iba ručne. Na základe tejto dohody žalovaná zabezpečila mechanizmus potrebný na mechanické vykopanie studne, ktorú vykonal pán J.. Po vykopaní hĺbky 7 metrov žalobkyňa prostredníctvom ňou poverenej osoby na kontrolu prác (otec žalobkyne) zistila, že výkop nie je rovný, je došikma a tým pádom podľa jej názoru skruže, ktoré tam mali byť osadené, nepôjdu tiež zvislým smerom. Keďže p. J. nebol objednaný na ručný výkop, zavolať zodpovedného zástupcu žalovanej a ten mu oznámil, že nič sa nedeje, pretože skruže samy budú viesť postupovať tak, že budú v zvislej polohe a nech ich tam osadí, pričom podkopanie mal zabezpečiť p. H.. Za

prítomnosti p. J. sa začali osadzovať skruže, avšak tieto išli dokriva a akékoľvek ďalšie úpravy neboli výsledkom kolmého osadzovania skruží. Za tieto práce zaplatila žalobkyňa p. J. sumu 378,- eur dňa 01.06.2014. Dňa 09.06.2014 žalobkyňa písomne prostredníctvom svojho otca upozornila dodávateľa na vady. Žalovaná v liste zo dňa 12.06.2014 neuznala svoje chybné konanie a oznámila, že s prácami končí. Dňa 15.06.2014 žalobkyňa prostredníctvom otca žiadala, aby žalovaná dokončila práce tak ako bola prijatá objednávka. Listom zo dňa 23.06.2014 žalovaná reagovala tým, že nechce už reagovať na žiadne listy a účtuje vykonané práce faktúrou č. 2014/06/23 zo dňa 11.06.2014 sumu 780,- eur. Z predmetného listu je zrejmé, že žalobkyňa uhradila zálohu na práce v sume 300,- eur, pretože faktúra síce znie na sumu 1 080 eur, ale k úhrade účtuje len 780,- eur. Dňa 24.06.2014 žalobkyňa vrátila neuhradenú faktúru a opakovane žiadala dokončenie prác. Žalovaná na uvedené nereagovala. Žalobkyňa požadovala vrátenie sumy 378,- eur, ktorú zaplatila p. J., sumu 300,- eur ako zaplatenú zálohu a náhradu za jednu skruž 54,- eur, ktorá sa poškodila pri vyťahovaní skruží.

Žalobkyňa ako dôkazy označila listy zo dňa 16.09.2014, 24.06.2014, 23.06.2014, faktúru č. XXXX/XX/XX, list zo dňa 15.06.2014, 12.06.2014, 09.06.2014, výsluch svedkov p. J. a B. A. ako aj znalecké dokazovanie.

19. Žalovaná so žalobou nesúhlasila. Uviedla, že podľa ústnej dohody mala žalobkyňa vykopať studňu, no nikto nikdy nepovedal, v akej hĺbke bude voda. Studňu kopali až do doby, pokiaľ si otec žalobkyne nevymyslel opätovné vyberanie skruží. Po vybratí a znovuosadení skruží bola odchýlka uložených skruží od zvislej osi do 5 centimetrov, ale po následnom podkopení skruží (prehĺbenie studne) sa skruže opäť naklonili a opreli o bočnú stenu, pretože studňa bola do necelých 7 metrov kopaná strojovo a pri takomto výkope stroj vytvorí otvor až o priemere 2 metre (miesto potrebných 1,2 - 1,3 metra) a skruže sa opäť naklonili a opreli o stenu. Inak sa to urobiť nedá, pri podkope skruží sa skruže o niektorú stranu oprieť musia. Tak ako dohoda vznikla, môže zaniknúť, pokiaľ stanovisko zhotoviteľa a objednávateľa sa na predmetnú vec budú líšiť. Pri uvedenej studni boli stanoviská úplne rozporuplné, žalobkyňa a jej otec povýšili svoj názor za objektívnu pravdu a neboli schopní akceptovať ani fyzikálne zákony. V liste sa odvolávali na normu, ani raz ju necitovali, vyhrážali sa znaleckým posudkom, ale nedoložil ho. Pokiaľ studňa nie je dokončená, môže ju dokončiť ktokoľvek, napríklad na obhliadku diela prizvaný ich odborník.

Žalovaná ako dôkazy predložila korešpondenciu medzi žalobkyňou, resp. jej otcom a žalovanou.

Na pojednávaní konanom dňa 20.01.2016 súd pripustil rozšírenie žaloby tak, že predmetom sporu je náhrada škody 1.480,71 eura s 8,5 % úrokom z omeškania od 01.06.2014 do zaplatenia ako aj náhrada trov konania. Žalobkyňa žalobu rozšírila o hodnotu skruží, ktoré sú v zemi, vrátane náhrady za dopravu vo výške 21,60 eura.

Zároveň si žalovaná vzájomným návrhom uplatnila sumu 780,- eur ako doplatok faktúry za vykonané práce.

20. Súd prvej inštancie už raz vo veci rozhodol, a to rozsudkom č.k. 17C/289/2015-147 zo dňa 6.2.2019 žalobu zamietol, vzájomnú žalobu zamietol a vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

21. Krajský súd v Prešove uznesením č.k. XXX/XX/XXXX-XXX zo dňa 07.05.2020 odmietol odvolanie žalobkyne v zmysle § 386 písm. a/ CSP ako neskoro podané vo vzťahu k výroku I. Zároveň zrušil rozsudok vo výroku II., ktorým súd prvej inštancie vzájomnú žalobu zamietol a výrok III., ktorým vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo a v rozsahu zrušenie vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

22. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení uviedol, že s názorom súdu prvej inštancie, že zhotoviteľ diela svoju povinnosť zo zmluvy nespĺní tým, že bude na diele pracovať, ale iba tým, že objednávateľovi poskytne výsledok svojej práce odvolací súd plne súhlasí. V danom prípade však žalovaná tvrdí, že od zmluvy odstúpila a žalobkyňa túto okolnosť nerozporuje. Už zo zápisnice z pojednávania zo dňa 20.01.2016 (č.l.44 spisu) vyplýva, že právny zástupca žalovanej uviedol, že pri opakovaných nevhodných pokynoch žalobkyne bola žalovaná nútená ukončiť práce a odstúpiť od zmluvy. Za doteraz vykonané práce vyúčtovala dohodnutú odmenu faktúrou, ktorá je predložená k spisu. Týmto zároveň vzájomným návrhom si uplatnila žalovaná 780 eur. Zo spisu na č.l. 22 vyplýva, že z podania Výkop studne, stanovisko zhotoviteľa - návrhy riešenia zo dňa 23.06.2014, vrátenie faktúry -

odpoveď žalobkyňa trvala na výzve a žiadala dodávateľa o ukončenie a odovzdanie diela. Aj z vyjadrenia k odvolaniu žalobkyne (č.l. 168 spisu) jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa považuje odstúpenie od zmluvy za účelové a úmyselné, založené na klamstve, že neprestajne zo strany žalobkyne boli vnášané rôzne nezmyselné pokyny. Takéto tvrdenia sa nezakladajú na pravde a sú neopodstatnené. Pán H. svojvoľne a bez vedomia žalobkyne opustil stavenisko (nechal aj osobné veci) a tak po výzve žalobkyne na ukončenie diela potom odstúpil od zmluvy. Od zmluvy odstúpil iba z dôvodu, že nemal už iné východisko, pretože ak by bol tak pokračoval ďalej v kopaní do hĺbky 18 - 20 m a viac, podľa priečného rezu studne v uvedenom znaleckom posudku by iba naďalej navyšoval odchýlku studne. Súd prvej inštancie napriek tomu, že citoval ust. § 637 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka odstúpením od zmluvy zo strany žalovanej sa v dôvodoch svojho rozhodnutia nezaoberal. Odvolacia námietka žalovanej vo vzťahu k výroku II. rozsudku a v súvisiacom výroku III. bola preto dôvodná.

Súd prvej inštancie sa teda nezaoberal odstúpením od zmluvy zo strany žalovaného a jeho následkami napriek tomu, že uvedená skutočnosť vyplýva z výsledkov vykonaného dokazovania a odstúpenie od zmluvy ako to popisuje odvolací súd vyššie, potvrdili v konaní obe strany sporu. Úlohou súdu prvej inštancie bude opätovne vec v zrušenom výroku II. a III. prejednať a rozhodnúť v kontexte s tým, že je povinný zohľadniť skutočnosti, na ktoré už vyššie poukázal odvolací súd. Vo vzťahu k výroku o trovách konania bude sa zaoberať súd prvej inštancie i námietkami vo vzťahu k úspechu žalovanej vo veci samej.

23. Po rozhodnutí odvolacieho súdu predmetom sporu zostal nárok žalovanej a teda vzájomná žaloba žalovanej o zaplatenie 780 eur a náhrada trov konania.

24. Podľa ust. § 637 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka ak má objednávateľom dodaný materiál nedostatky, ktoré bránia riadnemu vyhotoveniu diela, zhotoviteľ je povinný na to objednávateľa bez zbytočného odkladu upozorniť. Rovnakú povinnosť má zhotoviteľ aj vtedy, ak objednávateľ žiada, aby bolo dielo vykonané podľa pokynov, ktoré sú nevhodné. Ak objednávateľ napriek upozorneniu zhotoviteľa trvá na objednávke, zhotoviteľ môže od zmluvy odstúpiť.

25. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že medzi stranami sporu bola dňa 15.05.2014 uzatvorená zmluva o dielo ústnou formou. Predmetom zmluvy o dielo bolo zhotovenie studne.

26. Faktúrou č. XXXX/XX/XXXX zo dňa 23.06.2014, ktorá bola splatná dňa 25.06.2014, žalovaná vyfakturovala žalobkyňu sumu 1.080,- eur (za výkop studne 6,7 m x 110 eur/m sumu 737,- eur, za vyberanie a následné ukladanie skruží stroj TB 7 hod. x 29 eur/hod. sumu 203,- eur a za prácu - demontáž a následnú montáž - osadenie skruží 7 hod. x 20 eur (3 pracovníci) 140,- eur). Z tejto sumy bola odpočítaná záloha vo výške 300,- eur uhradená dňa 04.06.2014.

27. Znalec A. F. G. v znaleckom posudku č. XX/XXXX uviedol, že porovnaním realizovanej studne s uvedenou technickou normou K. XXXXXX bola realizovaná v zmysle uvedenej normy. Zásadné vady diela teda neboli zistené. V štádiu realizácie je vidno aj dno studne a zvislosť studne je možné eliminovať ďalšou realizáciou. Závisí to však na geológii podložia, ktoré znalec nie je kompetentný hodnotiť. Na studni boli vykonané tieto práce: strojné vyhlbenie studne do hĺbky 7 m o objeme cca 31 m³, ručné prehĺbenie - spúšťanie skruží studne s vytiahnutím výkopku do hĺbky od 7 do 13,5 m o objeme cca 8,3 m³, osadenie - zriadenie plášťa studne z betónových skruží priemeru DN 1000 mm do hĺbky 13,5 m, dodávka osadených skruží DN 1000 mm výšky 100 cm v počte 8 ks a výšky 50 cm v počte 11 ks, dodávka neosadených skruží výšky 1000 cm v počte 1 ks a výšky 50 cm v počte 2 ks a poklop betónový. Na výstavbe studne boli použité skruže o výške 13,5 m. Presný počet nie je možné zistiť, pre hĺbku a nedostatočnú viditeľnosť v studni. Počet skruží nemá podstatný vplyv na cenu realizovaných prác. Odhadom boli znalcom napočítané skruže v studni: skruže priemeru DN 1000 m výšky 100 cm v počte 8 ks, skruže priemeru DN 1000 mm výšky 50 cm v počte 11 ks. Obvyklé náklady (cena) vykonaných prác je stanovená kalkuláciou - položkovitým rozpočtom smernými orientačnými cenami ODIS Žilina v cenovej úrovni 1. polroku 2014. Obvyklé náklady (cena) vykonaných prác činia 2.628,- eur bez DPH a 3.154,- eur s DPH. Z toho náklady na strojný výkop 328,- eur, náklady na prácu 1.748 eur a náklady na materiál 1.078,- eur.

28. Žalovaná v odvolaní namietala odstúpenie od zmluvy a poukázala na ust. § 39 Občianskeho zákonníka, že sa jedná o neplatný právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu, alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. Mala za to, že keďže odstúpenie od zmluvy je

neplatným právnym úkonom, potom zmluva o dielo trvá. Z tejto zmluvy bola žalovaná povinná odovzdať dielo, avšak zo znaleckého posudku je zrejmé, že studňa nie je dokončená. Žalovaná tak nespĺnila podľa názoru žalobkyne svoj záväzok, a teda jej nemohol vzniknúť ani nárok na zaplatenie fakturovanej sumy. S týmto názorom odvolací súd nesúhlasí. V priebehu celého konania túto okolnosť, teda odstúpenie od zmluvy žalobkyňa riadne nerozporovala. Tak ako to uviedol súd prvej inštancie v bode 22. svojho odôvodnenia, podľa vyjadrení žalobkyne, napríklad aj na č. listu 169, bolo odstúpenie od zmluvy účelové, a úmyselne založené na klamstve, že neprestajne zo strany žalobkyne boli znášané rôzne nezmyselné pokyny. Takéto tvrdenia sa nezakladajú na pravde a sú neopodstatnené. Pán H. mal svojvoľne a bez vedomia žalobkyne opustiť stavenisko (nechal aj osobné veci), a tak až po výzve žalobkyne na ukončenie diela potom odstúpil od zmluvy. Od zmluvy odstúpil iba z dôvodu, pretože nemal iné východisko, pretože ak by tak pokračoval ďalej v kopaní do hĺbky 18 až 20, a viac metrov, podľa priečného rezu studne uvedenom v znaleckom posudku, bol by iba naďalej odchýlku studne.

29. Odvolací súd plne súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že vzájomná žaloba žalovanej je dôvodná. V konaní bolo preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovanou došlo k uzatvoreniu zmluvy o dielo ústnou formou, a zároveň bolo preukázané, že pre nesprávne pokyny zo strany žalobkyne, respektíve je splnomocneného zástupcu, teda otca, žalovaný odstúpil od zmluvy o dielo. Aj keď žalobkyňa rozporuje otázku správneho, či nesprávneho pokynu, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že nesprávne pokyny spočívali v tom, tak ako to zistil súd prvej inštancie, a uviedol v bode 23. odôvodnenia, že žalobkyňa požadovala, aby žalovaný opäť vybral už osadené struže von z výkopu, ktorý bol hlboký cca 14 metrov. I podľa názoru odvolacieho súdu išlo o nevhodný a životu nebezpečný pokyn žalobkyne. Ako vyplýva zo znaleckého posudku znalca A. F. G., nedošlo pri realizácii diela k porušeniu žiadnej technickej normy, teda ani zásadné vady diela neboli zistené. Aké práce boli vykonané, a v akej hodnote vyplýva zo znaleckého posudku, pričom obvyklá hodnota vykonaných prác v zmysle znaleckého posudku predstavovala sumu vo výške 1.748,- eur s DPH. Žalovaná vyfakturovala žalobkyňu cenu vykonanej práce na výkope – prehĺbení studne po strojovom výkope v ruskej Novej Vsi, v celkom výške 1.080,- eur.

30. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a aj správne vec právne posúdil, keď použil ust. § 637 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a vyvodil, že pre nevhodné pokyny zo strany žalobkyne došlo k zrušeniu zmluvy o dielom a preto každý z účastníkov je povinný vrátiť druhému všetko čo podľa nej dostal. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie tak, ako to uviedol v bode 24. odôvodnenia, že vzhľadom k tomu, že žalovaná vykonala pre žalobkyňu prácu na výkope studne, za túto prácu nedostala uhradenú dohodnutú odmenu, patrí jej suma 780,- eur, ako rozdiel medzi fakturovanou sumou 1.080,- eur a zaplatenou zálohou 300,- eur. Táto suma je dokonca nižšia ako všeobecná cena stanovená znaleckým posudkom A. G.. Súd prvej inštancie teda vo výroku I. správne rozhodol.

31. K odvolacej námietke žalobkyne, že sa jednalo o neplatné odstúpenie od zmluvy v zmysle § 39 O.z., ide skutočne o novotu v odvolacom konaní, ako vo svojom vyjadrení namietala žalovaná. Preto na túto námietku odvolací súd nemohol prihliadnuť. Zároveň odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že už zo zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu vyplýva, ako je to uvedené vyššie, že považuje toto odstúpenie za platné a z akých dôvodov.

32. Žalobkyňa rozporovala i rozhodnutie o trovách konania vo vzťahu k výroku II. a III. Poukazovala na Nález ÚS SR I.ÚS 153/2018, z ktorého citovala, a konštatovala, že dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza ani exemplifikatívne. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor celkom na voľnú úvahu súdu. Podľa názoru žalobkyne bol súd povinný skúmať, či v danej veci neexistujú také okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré by mal pri rozhodovaní o náhrade trov konania prihliadnuť. Mala za to, že z rozhodnutia súdu nie je zrejmé, či túto existenciu dôvodov osobitného zreteľa, respektíve neexistenciu takých okolností súd prvej inštancie skúmal. Dôvody hodné osobitného zreteľa mali predstavovať osobitné skutkové okolnosti v danej veci, keď žalobkyňa si v dobrej viere v schopnosti a skúsenosti žalovanej objednala vykonaním diela, ktoré však do dnešného dňa nie je dokončené, hoci naň vynaložila isté finančné prostriedky no užívať ho nemôže. Chyba bola aj na strane žalovanej, keď žalovaná nedostatočne odkomunikovala nesprávnosť pokynov. Namiesto komunikácie bez akéhokoľvek vysvetlenia zo stavby odišla. Preto mala žalobkyňa za to, že keď sa súd prvej inštancie takouto možnosťou moderácie nezaoberal, ani ju neodôvodnil, prečo by moderácie trov konania neprichádzala do úvahy, zaťažil svoje rozhodnutie nepreskúmateľnosťou.

33. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie ÚS SR zo dňa 06.06.2019 sp.zn. II.ÚS 113/2019. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že aplikácia ust. § 257 CSP, pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa zásady úspechu v konaní, príslušný súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo z časti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, za ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach strán sporu. Takéto rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania sa nejaví ako neprímeraná tvrdosť voči subjektom konania, a nesmie odporovať dobrým mravom.

34. Rozhodovanie o trovách konania je v podstate druhotným aspektom konania, preto z pohľadu ústavnoprávnej udržateľnosti rozhodnutia nepovažuje za nevyhnutné, aby všeobecný súd za každých okolností poskytoval stranám v konaní priestor, aby sa vyjadrili k potencionálnej aplikácii ust. § 257 CSP.

35. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na skutočnosť, že toto rozhodnutie ústavného súdu bolo vydané až po rozhodnutí I.ÚS 168/2018, z ktorého vyplýva, že konanie o náhrade trov konania je konaním kontradiktórnym, preto mal dať krajský súd priestor sťažovateľke na vyjadrenie k prípadnej aplikácii § 257 CSP.

36. Podľa ust. § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

37. Zákon explicitne nevypočítava, ktoré okolnosti sú relevantné do takej miery, že môžu predstavovať dôvod na nepriznanie náhrady trov konania. Judikatúra považuje za nepostačujúci na aplikáciu § 257 CSP, len všeobecný záver hodnotiaci dopad rozhodnutia o určitom druhu nároku, napríklad R 34/1982, R 23/1989.

38. Tak, ako odvolací súd uviedol vyššie, dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nešpecifikuje. Možno ich však zhrnúť ako neprímeranú tvrdosť, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povahu a okolnosti sporu, zložitost' doposiaľ neriešenej právnej problematiky, zložitost' prípadov výkladu medzinárodnej zmluvy, osobitné pomery strán sporu, prípadne nízky príjem. Podľa názoru odvolacieho súdu v danom prípade sa o takéto dôvody hodné osobitného zreteľa nejedná. Odvolací súd nerozporuje, že žalobkyňa si v dobrej viere v schopnosti a skúsenosti žalovanej, objednala vykonanie diela. Nerozporuje ani to, že dielo nie je do dnešného dňa dokončené, ani to, že by vynaložila isté finančné prostriedky, a užívať ho nemôže, že to bolo chybou žalovanej však v priebehu konania preukázané nebolo. Preukázané nebolo ani to, že žalovaná nedostatočne odkomunikovala nesprávnosť pokynov.

39. To, že súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení neuviedol ust. § 257 CSP neznamená, že sa touto otázkou nezaoberal. Podľa názoru odvolacieho súdu, súdu prvej inštancie správne žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 100%, i čo do konania o zaplatenie náhrady škody, i čo do vzájomnej žaloby, ktorá bola zamietnutá v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP. Správne uviedol, že o výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením.

40. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 CSP ako vecne správny potvrdil.

41. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP, v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Dôvody hodné osobitného zreteľa nezistil (dôvody ako v bode 38.), a preto priznal žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v plnom rozsahu vo vzťahu k výroku II., teda náhrade trov konania voči žalobkyni v konaní o zaplatenie náhrady škody, ale aj vo výroku III., teda čo do trov konania, v konaní o vzájomnej žalobe, kde bola žalovaná úspešná vo vzťahu k žalobkyni, a bola úspešná i v odvolacom konaní.

42. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).